

φούντα

φούντα, η, ουσ. [<μτγν. φούνδα <λατιν. funda (= θύσανος)], η φούντα. **1.** το ακατέργαστο χασίσι: «η φούντα μαζεύεται στις αρχές φθινοπώρου». **2.** στον πλ. **οι φούντες**, ειδικές χάρτινες φούντες που κρέμονται από τα πλάγια και από το κάτω μέρος του χαρταετού και που, κατά τους ειδικούς, θα πρέπει να είναι σύνολο τριανταμία·

- άνοιξε δουλειές με φούντες, βλ. λ. [δουλειά](#)·

- έχει δουλειές με φούντες, βλ. λ. [δουλειά](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας